

II

Когато слизатъ отъ градеца къмъ кжщата отсамъ провлака, надъ Несебъръ, надъ пристанището и морето се стеле солена бурна нощъ. Все още вали. Вѣтрътъ се блъска, люлѣе ги изъ улицата, гребе наоколо шумъ и студъ и ги хвърля въ лицата имъ. Ирина е скрита въ шала си. Роклята ѝ е мокра отъ дъжда, облепила е широкитъ ѝ плещи и нѣкакъ уплашено се клати високата самотна жена къмъ своя домъ. Крачатъ по неравнитъ камъни. Сутринъ, когато пристигне въ новъ градъ и тръгне презъ него, морякътъ нарочно подбира плоскитъ камъни, за да трака по тѣхъ съ подкованитъ обуца. Но вечеръ, когато е тръгналъ по нови преживѣлици, нѣкакъ неусѣтно той почва да подбира междинитъ и стѣпкитъ му ставатъ глухи. Защото, макаръ и късно, все още свѣтятъ прозорци и все още нѣкое жадно око следи за новини.

— А ти какво току се извърщашъ къмъ морето? — пита Ирина.

— Нищо. Каточе свѣтна нѣщо навжтре. Стори ми се така. Но въ такова време кой би посмѣлъ да тръгне!

— А ти пакъ се обръщашъ нататкъ, — повтаря машинално Ирина. — Какво е?

— Каточе свѣтка нѣщо. Но остави, очитъ грѣшатъ.

Иде му да хукне надолу и да види, дали тѣхната гимия е все още вързана и закотвена до скелята. Сега пакъ свѣтна. Спира. Ледени трѣпки пролазватъ по главата му.

— Какво е? — уплашено шепне Ирина.